

катадневенъ сътрапезникъ. Млади ромейки шетаха и пълнѣха двореца съ пороченъ смѣхъ.

— Нека влѣзатъ при мене брадатитѣ потомци на Крума и Симеона!

Тримата българи влѣзоха. Императорътъ протегна кракъ да му цѣлунатъ пурпурната обувка, ала брадатитѣ гости не паднаха на колѣне.

Исаакъ ги погледна накриво и викна:

— Кои сте вие?

Ние сме *Теодоръ* и *Асенъ Бѣлгунъ*, господаритѣ на крепостта *Търновъ*, — отговори най-стариятъ.

— А пъкъ азъ съмъ *Иванко*, владѣтель на крепостта *Рѣховицъ*, — добави великанътъ.

— Какво докарахте?

— Сто коня.

— Само сто ли? — рече императорътъ и разтвори една мидена черупка съ сребърното си ножче. Налапа я жива. Забрави да изстиска лимоновъ сокъ върху нея. Глътна я. — Само сто коня! А защо не докарахте овци и волове?

— Защото твоитѣ войници ограбиха презъ зимата кошаритѣ и оборитѣ. Всичко взеха отъ българитѣ! Тази пролѣтъ нашитѣ селяни не можаха да засѣятъ нивитѣ си! — извика буйниятъ Асенъ Бѣлгунъ.

— Севастократоре, запиши, че велможитѣ отъ Търновградъ се оплакватъ, — обърна се Исаакъ Ангелъ къмъ слѣпия си чичо.

— Ще запиша, василевсе, всичко ще запиша върху ланския снѣгъ.

— Защо не си вървите? Какво искате отъ мене? — изправи се императорътъ и почна да пжди гоститѣ си съ ржце.

— Искаме още села да владѣемъ.

— Искаме да служимъ въ ромейската войска като военоначалници, наредъ съ знатнитѣ ромей. Ние сме отъ знатно колѣно.